

28. szám.
Julius 14-én 1866.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVII. kötet.

Jönnék már!

Jön már a ministerium,
(Már tudniillik a bécsi)
Utána az ujságírók
Nem soká fognak késni.

Pesten fog centralisálni
A nagy lelkű Kuranda,
Az Ostdeutsche Postnak magyar
Neve lesz: Handabanda.

Itten fog megtelepülni
Kikeriki valahol,
S csinál karikatúrákat
Nagy bajszú magyarból.

Itt fog nyomatni bankókat
Majd a National Bank,

Itt játszik a Carltheater
Majd Possékat mit Gesang.

Bécsi mágnás is hazajön
S eljár a Casinóba,
S gyakorolni fogja magát
A gyilkos magyar szóba'.

Megmondta azt Kuranda ur,
„Most Herr *Deák* seyen s' stát!
Majd *Benedek* mondja most meg,
Hogy mi az az Einheitsstaat?"

Meg is mondta, s annak folytán,
— A mit eddig kerültünk,
Im megértük, hogy most szépen
Mind együvé kerültünk.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

De mar magam sem jot allhatom vilagbiké fenmaradasarul. Nem elig, hogy sok apro nimet herczegsig azt se tuggy, mere van előre, mere van hatrafeli? s becsületes nimetorszagi

rezidentiak polgarmestere kintelen 33 file zaszlot tartanyi kiszen, hogy mikor milyen hadsereg bemaschiroz hozaja, akor olyant felhuzhason varoshaza toronyara; hanem most meg mar az a frauya Napoleon is belekeveredik magat s

aszongya, hogy majd ő fogja frisitókrül gondoskodni nagy mulatságban; is hogy Belgium bele ne keveregye nagy nimet haboruba, inkább elfoglalja magának. Is ezir a baratsagir nem kíványa egyebet, mint Sarlouist, Sarbrücköt, Sardiniait is Saragossat, a miirt aztan üt megtaamad Anglia;— Angliat vizsatamad Irland, Danus beszövetkezi magát Svekusal, s nekimenek Schleswignek, a mig Nimetország maga magaval hadakozik. Ezt muszka el nem türi, hogy legyen Skandináv birodalom, s nekimegy svekusoknak; akor angol raereszti törököt muszkara; muszka nekiszabadit olahot, szerbet, törökre; török felgyujt neki vizsont baratsagbul Lengyelorszagot. Aj, az lesz aztan igen nagy haboru!— Akor aztan franczia baratsagot köt Olaszorszagal Austria elen, Austriaval Burkusország elen, Burkusal Anglia elen, Angliaval Oroszország elen, is Oroszorszagal Törökország elen.

Vizsont Burkus szövetezik Danusal Nimetország elen, Nimetorszagal Franciaország elen, Franciaorszagal Oroszország elen, is Muszkaorszagal lengyelek elen; — az lesz mig nagyobb haboru!— Hat mig a sok Nationalverein! hat a dalardaegyletek! hat Mazzini! hat Garibaldi! hat Langievicz! hat irlandi fenenekiek! hat a muszka nihilistak! hat a junkerek! hat a mukkerak! hat az ultramontanok! Ttyhü! Azt se tudja senki, mikor meghalt, hogy ki lüte meg?

Is ilyen nagy vilaghaborusag közepete csupan csak egy helyen lesz csendes bikesig: it nalunk Pesten, Sandorutcaban, orszaghazaban.

Mi ot fogjuk megint ülnyi, is pildat mutatunk vilagnak, hogyan kel bikesiget fentartani? hogyan kel hatultöltő puska helyet szip beszidekel hadakozni, a miket hatulrol sugjak, s ezer lipisre hordo golyobisok helyet ezer lipisre nyulo phrazisokal, s it fogjuk egisz Europa számára kidolgozni közös ügyeket, s burkus megvalasztatasat megsemisitünk, mivel hogy azt verekedis megelőzte.

Az alata azutan minden nap gyün egy-egy külföldi fejedelem, a ki rezidentiajat egiszsigetlen levegő miata odahagyot, ide mihozank Pestre, hoza magaval kinceit, azokat küldi előre; az it incognito lesz casinotag, lesz diszpolgar, gyerekeinek fogagya magyar dajkat, aprodonkint elkezdi bajuszt eresztenyi, sarkantyus csizmaban jarnyi, is lesz belüle magyar ember.

Söt mig az izs lehetsiges, hogy nyughatatlan idők közepete ü szentsige Pius papa izs ot hagy pogany olaszokat, is atgyün hozank Kalocsara, is akor „ubi papa, ibi Roma.“

Akor aztan elmondhatunk magunkrol, hogy mink lakunk a világ közepiben, is ha mindenüt Magyarorszagon kivül emberek egymast megölnek, in fine finali mig izs csak betelyesedik, hogy „extra Hungariam non est vita!“

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

U. i. Miltoztata ide telegrafiroznyi Nagy-Varudrul, hogy igaz-i, hogy *Deak Ferencz elemente Bicsbe?* hat most vizsatelegrafirozom „Üstökös“ altal: „Igaz;— csak hogy nem *Bicsbe*, hanem *Szent-Lasloba*, is oda sem mente, hanem csak *foghatot volna elmenendni.*

T. Z.

Egy bécsi lap levelezőjének hiteles tudósításai a csatatérről.

Tisztelt szerkesztő ur!

Azzal az utasítással tetszett elküldeni az északi csatatérre, hogy innen különösen mentül több Huszárenstikklit közöljek, mert azt szereti legjobban a bécsi publikum.

A szerkesztőség költségére vettem egy revolvert, s annak a kakasával a legelső próbánál úgy ráütöttem a körmömre, hogy megfekeült bele; ezt kérem úgy előadatni, hogy „északi csatatéri specialis levelezőnk is sebet kapott löfegyver által.“

Aztán vettem egy lovat tizenkét forintért

egy komfortabeltől. Comfortabel büszke volt terhére.

Ama végzetes napon én is jelen voltam — Pardubitzban. Az ütközet egész folyamát feszült figyelemmel kísértük — a kocsmában, még három más hirlapi levelező kollegával, s daczára a távolból hangzó ágyúdurrogásnak, helyeinket bátran megültük.

„Miért nincsenek most itten a magyar oratorok, mondám én, miért nem jön ide Deák Ferencz? ha olyan nagyon akar segíteni, ide, a hol mi vagyunk. Bezzeg a magyar képviselők

nem hozzák ide a bőrtüket, a hol veszedelem van.“

Pedig tessék elhinni, hogy nagy volt a veszedelem, oly sűrűn dongtak a füleink körül a koorsmában a legyek, mint odakinn a csatamezőn a golyók.

„Csak én ilyen porosz czindnadelgolyót kaphatnék, megadnék érte egy sexedlit, s az óralánczomon viselném.“

Hát erre a szóra egy ujon érkezett vendég, vörös szakállal, vörös bajusszal megszólal:

„Oh tessék kimenni a város alá, ott ingyen osztogatják, én is hoztam magammal tizenháromat.“

Azzal az ujonérkezett vendég hátranyul a köpönyeg gallérijába, kivész belőle egy golyót, s leteszi maga mellé az asztalra, azután leveszi a csákJát, kigurul belőle a második golyó, azután lehuzza az egyik eszímáját, kirázza belőle a harmadik golyót, lehúzza a második eszímáját, abból kigurul a negyedik; azután belenyul a mellényzsebébe, onnan kivész az ötödiket, és így egymás után a köpönyegje és dolmányja szegleteiből előszedeget tizenkét golyót, s azokat lerakja sorba maga elé az asztalra.

Szappermán! az volt a golyószüret, a hol az emberre annyi ragadhatott! Hát a tizenharmadik hol van?

„Az itt van uram a czombomban; felelt a veres szakállu; kellner, egy palaczk vöslauert és egy dugóhuzót!“

Azzal a vendég megkapva a palaczkot, és a stoppelziehert, elébb kihúzta vele a dugót a palaczkból, nagyot ivott, s csak azután húzta ki a stoppelzieherrel a golyót a sebéből, egy darab taplót tett a sebre, s azt mondta, hogy bakatell! nem is érdemes róla beszélni.

Kérdezém tőle, hogy kihez legyen szerencsém, mire ő azt felelte, hogy „magyar képviselő volentér,“ azért is nem sérthette meg a porosz golyók közül tizenkettőt, mert a képviselőtest sérthetetlen; csupán csak a lábát, mert az már közös ügy.

„Szappermán! kiálték: urak, ne engedjük magunkat a magyar képviselők által megszégyeníteni. Merre vannak a poroszok?“

A magyar gavallér megmagyarázta: *merre vannak?* A mit nekem nagyon jó volt tud-

nom a végett, hogy a Comfortabel fejét tudjam arra fordítani, a merre *nincsenek*.

Két Perez mulva nyeregben voltam, s vágattam az uton előre. Már tudniillik, a merre akkor lehetett ezt a szót „előre“ értelmezni.

Hanem, a mint vágatnék, egyszer csak trombitaszó hangzik a hátam mögött. A comfortabel megáll, szétveti a négy lábát, a füleit hegyezi; a trombita újra szól, erre a comfortabel megfordul s elkezd visszafelé rugaszkodni velem. Huszárló lehetett a nyúzni való, s most a trombitaszóra nem lehetett bírni vele. Hiába ránezigáltam, vagdaltam, ütöttem, hiába magyaráztam neki, hogy én ezivil publikum vagyok, hogy non combattans vagyok, hogy nekem salvus conductusom van Benedektől, minélfogva odamehetek, a hova én akarok, nem a hova a lovam akar; nem használt semmit; belevitt az átkozott a szemközt rohanó huszár escadronba. Majd lesodortak a lovamról.

A huszár uraknak átkozott rosz kedvük volt, azt láttam. A szorultság úgy tanácsolta, hogy valamiféle discursusba elegyedjem velük, minélfogva jónak látám azt a kérdést kozczkáztatni németül, hogy: „wo belieben 'S hier zu spazieren?“

„Ejnye az apádat! kiált rám erre egy kifent bajúszu őrmester, még te esúfólódl?“ s azzal olyat huzott a kardlappal a hátamra, hogy kiszakadt a paletot végig.

„Ispion lesz ez! kiálta a másik, fel kell akasztani?“

„Kérem huszár urak; kiálték megszeppenve; én nem vagyok ispion, mert én bécsi zeitungschreiber vagyok.“

„Zeitungschreiber! kiálta mérgesen az őrmester. No hát még egyet akkor a hátára!“

S azzal elkezdtek minden oldalról püfölni kardlappal, mig félreverték az utból az árokfélre, ott azután leszálltam a lóról, s úgy vezettem a comfortabelt magam után kötőféknél fogva tovább. Akkor aztán ott hagytak.

No én megkaptam a Huszarenstikklit, a mit kerestem, már most kegyeden van tisztelt szerkesztő ur, hogy az ütlegekből, miket én kaptam a magyar huszároktól, hogyan tudjon politikai kapitálist kivenni a magyar nemzet ellen.

Ottokár Lügewakker.

A megtorlás.

N. Ide adod mingyárt, a mit elvettél a Bundtól?

B. Nem én!

A néhai öreg P—i emlékezete.

Nagyszombati lyceista korában, két tanulótársa rábirta P—it, hogy induljanak a tapasztalás útjára, s nézzék meg Bécs városát; a fiuk passusokat váltanak, s három napig gyalogoltak, míg végre meglátták szent István tornyát, s a lineához értek. Itt a policzáj passusaitak elszedte, valamit mondott is nekik németül, de biz azt a mi fiatalaink nem értették. A három fiu egymás szemébe néz: már miért vette el ez a német tőlünk az igazságlevelet? kérdi az egyik. Hát meg akarnak bennünket csalni, mondá a másik. Már ha eddig elfáradtunk, csak menjünk be a városba. De biz engem nem szed rá a német, viszonzá P—i, s be sem tekintve, mint Bolond Istók Debreczenbe, visszafordult Bécs alól, soha többé a fényes várost nem látandó.

P. bácsi sajtáságaihoz tartozott, hogy ha valahova leült, csakhamar elaludt, ha pedig menőben volt, mindig nagyon sietett; legalább szokta volt mondani: valde propero, és mégis mindig elkésett, a hova szándékozott. — Elaludt, mikor leánynézőbe ment; mert csikorgó hidegről meleg szobába jutva ült le a leány mellé; — ki is kosarazták. Aludt a kocsin menet; a kocsis pedig már ismerve ura természetét, a bóbiskoló fejről leesett kalapot ölébe tette; s nem egyszer megesett, hogy P. akkor ébredt fel, ha az eső csapkodta agyának kopasz holdját. Aludt ebéd után öreg K. komájával szemben, kettejük közt állván a kancsó, melyet a felszolgáló be-benéző kocsis az alvók jelenlétében felhajtogatott. Ha valaki közbejött, s kérdé: mit művelnek

A megtorlás.

N. Nem adod? No hát akkor én meg elveszem tőle azt, a mit te otthagytál: — megtorlásból.

urambátyáimék? hát beszélgetünk, de megint üres a kancsó, Miska, bort bele!

Ha utban volt P., csak a legközelebbi faluig ment; Ott elbeszélte, hogy mily sietős az utja, de azért ebédre szívesen megmaradt. Ebéd után befogatott; veszi a kalapját, hogy neki mennie kell, valde propero, — de azért vacsorára is megmaradt. — Egyszer pap bátyjával hét mértföld utat hat nap tett meg Esztergomba. Szombat nap lévén, tisztelkedni akartak néhai Rudnai bibornoknál. A titkár őszintén kimondá, hogy papnak szombaton otthon a helye, a vasárnapi tanításra készülni. Tehát Rómában voltak, s a pápát hosszas és sietős utjok miatt nem láthatták.

Más izben P. bácsinak alkalma levén tisztelegni

a kardinál primásnál, — a főpap szívesen meghívja ebédre. Nem lehet, viszonzá P. — Miért nem? kérdi a primás. — Mert eminentiád kulcsárja már meghitt.

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul.

I. Ugyan kérlek, mondd meg, miért nem foglaltuk el mi a poroszok előtt a jó positiókat?

N. Azért, hogy ne mondhassa azt a világ, hogy mi löttük ki az első puskát.

I. E szerint azért kellett magunkat megveretni, hogy nekünk adjon igazságot a világ?

N. Igenis.

Szilárdság.

Én vagyok az erős férfi!
Szilárd abban, mit föltettem;
Veszek mindent fontolóra:
Nem bánom meg semmi tettem.

Tegnap... vagy tán jobb lesz, hogyha
Elöl kezdem a beszédet —
Tehát kérem megjegyezni,
Hogy egy lányért lánggal égek.

Ő is szeret, az világos!
Ajka, szíve nekem él csak...
S én, ha egyet megszerettem,
Nem vagyok már holmi csélcsap.

Feláldozok néki mindent,
Hogy ha átfog gyöngö karja...
(Nagy szerencse, hogy a pénzem,
A mi nincsen — nem akarja.)

Történt, hogy összepereltünk,
Mért, miért nem? elfeledtem;
Csak pereltünk... bár szerelmi
Lánggal égtünk mind a ketten.

Nem lát többé, felfogadtam;
Sebem bizom az időre;
Hogy orromnál meghurcoljon,
Nem leszek már olyan dőre. -

Ha ugy szeret, a mint mondja,
Nem fogja így abbahagyni,
Meg fog szépen engesztelni...
Mert hát ugy is illik, vagy mi!

Én a férfi, kérjem ötet?!
Nem, valóban ez nem járja!
Bár tettem már, de ezután
Meg nem éri senki lánya...

Vártam egy nap, vártam két nap,
Négyen át is lesve lestem;
S ötödik nap... no's mi történt?
Magam mentem s fölkerestem.

Anonymus.

Az életből.

I.

X urfi megszimatolván, hogy Y kisasszonynak néhány ezert kamatozó öröksége van, s ellenállhatlan hajlammal birván a pénzforgatáshoz, valamint a családos élethez; utána veti gondját a kisasszonynak, ki alkalmassint szintén megunta már a censurát, s a sok zaklatásra igent mondott. A szerződés megkötöttet, még pedig azon furcsa záradékkal Y kisasszony részéről, a mint mondom, Y kisasszony részéről, *hogy az ol-tárnál leteendő hűségi eskü csak két hétre legyen kötelező mindkét félre nézve.* Mintha csak azokból a *fattyaope-rákból* (operette) nevelődött volna Y kisasszony, melyek néhány év óta, egyéb romboló elemekkel együtt, pusztitanak hazánkban.

II.

Ugyanazon X urfi ugyanazon Y kisasszony hozományára támaszkodván, hogy mint urhoz illik, saját fogatján látogathassa meg Dolcineáját, következő *ál-lampénzügyi műtételt* (statusfinancoperatio) hajtott vég-re: Elmege Jakab zsidóhoz, ki mint jólelkű hitelező, ismeretes a vármegyében; kér tőle néhány száz forintot kölcsön fejében. Jakab ur mentetetődzik, hogy jelenleg pénzzel nem rendelkezik; hanem sok rimánkodásra mégis megindul az emberbarát szíve, és így szól az urfihoz: „Tudja mit X urfi, én magát mindig szerettem, s nem akarnám, hogy bennem horgonyozott reménysége először is cserben hagyja. Tudja mit? pénzem ugyan nincs, de van vagy harmincz hordó borom, odakölcsönözöm én azt magának; most a bor-nak jó ára van; és hogy minél előbb pénzhez jusson, vevőt is szerzek reá.“ X urfi elérzékenyül a nagylelkű ajánlatra, s csakhamar megkötik az alkut — persze alku nélkül — 25 forintjával hordóknint. Jakab ur kezében levén a váltó, mely talán a leendő lakodalom után néhány hétre szól, hogy szavának ura legyen, csakugyan szerzett a borra vevőt, ki azt X urfitól becsületes alku szerint megvette *tizennégy forintjával*. Kérdés: mennyit nyert Jakab ur egy-egy hordó boron? Mennyit mindössze? Mennyit a váltóban befoglalt kamatokkal együtt? És meddig fog X urfi urat játsszani felesége 4—5 ezer forint hozományából hasonló *ál-lampénzümvételek* mellett, föltéve, hogy ez pénztét férje gondnoksága alá ereszti.

III.

N. N. urfi pedig egy csinos operette-énekesnőbe szerelmesedett belé, még pedig annyira, hogy mintha megbabonázták volna, nem élhetett nála nélkül. Most nem rég is a harmadik vármegyébe vándorolt imádotnya után, hogy tanuja legyen diadalainak, és az tanuja le-

gyen az ő áldozatkész szerelmének. Egy színi előadás alkalmával meglát az urfi a színpadon egy pompás kaméliát, melyet egy előkelő házból kölcsönöztek volt, s azt azonnal szíve bálványának szánván, maga elé rendeli a vármegye lótófutóját, Jukli urat, s lelkére köti, hogy azt a kaméliát neki minden áron szerezzze meg. Eleget mentegetődzött Jukli, hogy azt nem adják el, nem szorultak rá, de az urfi nem tágít, ha *ötven pengőjébe* kerül is neki, ezt birnia kell. Jukli ügyes ember, de az ötven forint még ügyesebbé teszi. Elmegy a kamélia tulajdonosához, kéri menyre, földre, adja el neki azt a kaméliát, mert ő neki kimondhatlan nagy szüksége van reá. A sok könyörgésre végre így szól az urnő: „Tudja mit Jukli, én pénzért nem adom ezt a kaméliát, de hozzon érte más tizenkét szép cserépvirágot, hogy legyen mit kölcsönözni a színháznak.” Jukli meghordja a tizenkét cserepet, melyeket szintén mind hasonlóképen kunyorált ki más urnőktől, magához veszi a kaméliát, melyet aztán a vándor Donquichottenak csakugyan ötven forintért kézbesített, ki akkor már sokallotta ugyan az ötven forintot, de mint gavallér emberhez illő, mégis kifizette.— Kérdés: Miért mennek nálunk tönkre a legjobb családok fegyelmetlen örökösei? És meddig lesz még Jukli a vármegye lótófutója, míg egy kisvárosi tőzsér növi ki magát belőle?

IV.

Nem rég egy német postagyakornok egy előfizetési pénzzel terhelt s a „Magyarország és a Nagyvilág” szerkesztőségének címzett levélről szóló térítvényt így állított ki: „*Magyarország et compagnie in Pest.*“

Fürdői tudósítások a csehországi fürdőkről.

Karlsbad jul. 4. Ma érkezett ide egyszerre négyezer vendég, kiknek étvágya hatalmas. Neveiket nem iratták be a fürdői vendégkönyvbe, s nem annyira a sprudel vizét, mint a pálinkás bódék kúrját használják.

Teplicz, június 28. Az idei saison rendkívül népes, elébb drezdai vendégek, később berliniek jöttek nagy számmal. A kvártélyok mégis nagyon olcsók. A *langyos* vízbe mostan bajorokat várunk: azoknak a vérhőssége legjobban egyezik velem.

Graefenberg, június 28. Az itteni fürdőt vízei menték meg az ellenséges invasiótól. Mert mivel hogy idefenn semmiféle más ital nem türetik meg, mint tiszta hideg víz; annál fogva a betörő poroszok a szomszéd Lindenwiesét szállották meg, a hol, mint tudva levő, Schrott ur borral kúrál.

Árviz-rekesztés létrával.

B...kalján a régi jó nedves időkben történt, mikor még vizeinket nem eregettük a Feketetengerbe, hogy a kis Répeze is szokás szerint, épen szénagyűjtés idején megáradt. A falu hadnagya, mint opportunus ember, látván a szénatermést fenyegető veszélyt, nem jött zavarba a hivatlan vendég beköszöntésén. Ember volt a talpán, ki mindenütt feltalálja magát. Ekkor is hirtelen kidoboltatta, hogy mindenki az alsó határszélhez siessen létra, szekér-oldal, karó és sulykokkal.

A falubeliek nem kérdezték miért, hanem szót fogadtak. Nehány percz alatt karavánoként tódultak a kijelölt helyekre a parancsolt tárgyakkal.

A hadnagy a határ hosszában, meddig az árviz terjedését gondolta, a létrákat és oldalokat a melléjük vert karók által élen tartva, egész kerítést rögtönöztetett, melyből nemcsak hogy saját szénájuk meg nem szökhetett, sőt a feljebb fekvő falvakéval még szaporodott is. A szénafogásért később azt fogták reá a rosz szomszédok, hogy az árvizet akarták a létrákkal elfogni.

Borkoresolyák.

Valaki boszuból, vagy pajkosságból levágta az *. . i jegyző szamarának a füleit.

A jegyző a tettest bepanaszlá irásban a szolga-bíronál, folyamodványa külsejére irván:

„N. N. panasza N. ellen, levágot *számárfüleim* tárgyában.“

Táblabíró kérdése a vádlotthoz: „Kezedben volt-e a bot, melylyel ezt az embert leütötted?“

Törvénszéki elnök két vádlott cigányhoz: „A tekintetes törvénszék titeket több rendbeli házfeltörésért s tolvajlásért félévi sulyos rabságra ítélte.“

Czigány. Ha jól értettük: ketten külön vagyunk három havi, együtt félévi rabságra ítélve.

Elnök. Mindegyik külön, félévi rabságra.

Czigány. Akár így is jó.

Egy jó magyar városban német nyelvű ember volt a bíró; ehhez a többek közt egy városi szolga folyamodványt nyújtott be, a melyben azt kéri, hogy az udvarán levő rosz kútja számára méltóztassék a n. város fát adni.

Ezen folyamodványra az említett bíró így írta fel véleményét: „Az instáns ur rosz *kutya*, méltó a fára.“

Nem tévesztvén egyebet, mint azt — hogy *j* helyett *y*-ont irt, s így lett *kutya* helyett *kutya*.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Wo ist des deutschen Vaterland?

— — Kuranda ur azt mondta az országgyűlés 15 ös bizottmányának „közös ügy“ javaslatára, hogy nem ér ez semmit; a magyaroknak Bécsbe kell menni, azért most már hallgasson el Deák, majd Benedek fog beszélni. Azzal aztán, a mit Benedek beszélt, úgy meg vannak adva a közös ügyek, hogy maga Kuranda ur is aligha Pestre nem kerül a közös ügyeivel.

— — A conservatív politikusok úgy tesznek, mint a mesebeli cigány. Mikor az a kérdés hangzik: „ki vállalja el ezt a fényes hivatalt?“ — „megteszem én!“ — „Ki tart ragyogó beszédet?“ — „Megteszem én!“ — „Ki revideálja a 48-diki törvényeket?“ — „Megteszem én.“ — — Mikor aztán az a kérdés következik, hogy „ki veri meg az ellenséget?“ akkor oldalba lökik könyökkel a tisztelt nemzetet: „szólj már te is bibást! mi már eleget feleltünk!“

— — (Miért az a háború a németek között?) Ez nem háboru; ez csak országos *commassationalis processus*.

— — Azt a hirt hallottam, hogy a finczokat is elviszik most a hadsereghez. (No az igazán legtöbbet fog érni; mert ha a burkus majd meglátja messziről a finczot, s az rákiált „nix mauthbares,“ úgy megijed tőle a burkus, hogy esze nélkül szalad vissza, csakhogy meg ne accisálják.)

A törvények megkülönböztetése.

Az angol törvény rossz; de megtartják. A francia jó; de nem tartják meg. A német sok; de nem elég.

Történeti összeállítás.

1859-ben a burkus kiáltott rá Napoleonra a solferinói ütközet után: „hohó! most már ne bántsd jobban Austriát, mert akkor én ütlek.“

1866-ban pedig Napoleon kiált rá a burkusra a königgrätzi ütközet után: „hohó! most már békét hagyj Austriának, mert akkor én ütlek.“

Az a különös, hogy nem tudott egyidőben jönni mind a kettőnek az a jó indulata.

Dementirozas.

Szemiles ügyben szot kirem.

Azal gyanusitanak nostrasokat, hogy azir vesztünk poroszok elen, mert Benedek is lutheranus, aztan porosz kiraly izs lutheranus. Sikerült utanaajarsomnak megtudakozni, hogy porosz kiraly nem lutheranus, hanem kalvinista. A miirt izs kinyilatkoztatok, hogy ez ragalom, mert nem igaz, is nem igaz, mert ragalom. Remilek, hogy többi ujsaghirlapok is atvesznek jelen dementirozasomat.

Tallerossy Zebulon.

Az „Üstökös“ legujabb telegrammjai.

Páris. A Berlinből Párisba küldött porosz befeköltételek, mik onnan Londonba és Pétervárra küldettek megfontolás végett, Londonból ismét átküldettek Newyorkba, és Pétervárról Pekkingbe, hogy ott is fontoltassanak meg előbb.

Nyilt tér.

Tisztelt szerkesztő ur!

Az „Üstökös“ június 24-diki számában megjelent „Hivatalos orvosi vizsgálat“ című cikknek szerzésével az illető érdekelt ur engemet vádol s gyanusit. Én e tekintetben önmagam iránti kötelességemet teljesíteni, akarván, egy a t. urhoz intézett levelemben visszaautasítva a gyanút, előadám védelmemet; de miután ő bizonyos humanitási szempontból a levelemben olvasatlanul visszaküldte, kénytelen vagyok igazolásomra más utat keresni és tisztelt Uraságotat tisztelettel megkérni, sziveskednék a „Hon“ hasábjáiban a fenn érintett cikknek íróját megnevezni, s böles belátása szerint módot nyújtani a gyanu elhárítására; mert ha a dolog felderítése nem sikerülne, az oly következményeket vonna maga után, melyek ártanának becsületemnek, s az illető ur előtt igen rozsfényben tüntetné elő lelkiletemet.

Teszéren, (Hont megye u. p. Ipolyság) jul. 8-án, 1866.

Batyka János.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország ut 18. sz. 2-ik eaelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1866

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.